

КВАНТОВ ПРЕХОД

В ИЗПЪЛНЕНИЕ
НА БОЖИЯТА ВОЛЯ Е СИЛАТА
НА ЧОВЕШКАТА ДУША

www.kvantov-prehod.org

излиза 1 път в месеца

**АБОНАМЕНТНАТА
КАМПАНИЯ за 2019 г. !**

За вестник **КВАНТОВ
ПРЕХОД**
каталожен №618

можете да се абонирате чрез
фирма **▲ "Доби прес" ЕООД**
(тел. 02/963-30-81; 02/963-30-82)
или на сайта www.dobipress.bg

Вестникът ще ви бъде доставен
във Вашия дом или офис по
куриер.

Абонамент
за 3 месеца - 3.00 лв. ;
за 6 месеца - 6.00 лв. ;
за 12 месеца - 12.00 лв.

За контакт: 0887/081 959
E-mail: kvantov_prehod@dir.bg

От Редколегията

Христо Танев:

“ Всяка империя се разпада, щом ни обърне гръб ”

В памет на Христо Танев (21.09.1943 г.- 21.03.2019 г.) -
създател на герба и знамето на Стара Загора, художник,
активен общественик, голям родолюбец, приятел на в.
"Квантов преход" (проектант на символа на вестника)
Реализирал е над 50 монументални проекта, с повече от 20
самостоятелни изложби в страната и в чужбина. Негово дело са
проектите за знаме на градовете Стара Загора, Чирпан, Гълъбово
и Димитровград, автор е и на повече от 1000 запазени знака.
Христо Танев членува в ЮНЕСКО. Председател е на гражданското
сдружение "Приятели на Русия и на православния свят".

На стр. 3

Голямата зала в Парк-Хотел „Стара Загора“ вече ще носи името на художника Христо Танев!

В знак на признателност към огромния принос на художника-
хералдик Христо Танев при създаването на Парк-Хотел
„Стара Загора“, като носител на тракийското наследство и
познание, и във връзка с внезапната кончина на големия
творец и общественик, от 25 март – Благовещение, голямата
конферентна зала „Тервел“ на петзвездния комплекс ще носи
името „Христо Танев“. Благодарение на Христо Танев, във
всеки един детайл от красивия комплекс край езеро „Загорка“ е
вплетена енергията на тракийските предци, населявали нашите
земи преди много векове, чрез многобройните символи, знаци,
стенописи, статуи и орнаменти, създадени и композирани от
него. Христо Танев превърна Парк-Хотел „Стара Загора“ в
своеобразно светилище на духовността, която продължава
да живее в нас от времето на Орфей до днес, благодарение
на просветители като него. Енциклопедичните му познания в
областта на хералдиката, езотериката, историята, археологията
и изобразителното изкуство ще продължават да живеят и след
него чрез впечатляващите витражи на Парк-Хотел „Стара
Загора“, чрез имената на древните тракийски божества, с които
големият художник „покръсти“ различните части на комплекса.
Поклон пред делото и паметта ти, Приятелю Христо Танев!

20 април (стар стил) 1876 г.
– май 1876 г.

Априлското въстание през погледа на неговите участници

„Паша ефенди, и вие бра-
тя! Аз съм измъчен дво-
яко. Аз ще умра, но нека
моята невинна кръв, нека
моята невинна смърт
бъде пример за милиони
българи; нека аз загина в
най-младата си възраст
и клетвата си за свобо-

дата на **Отечеството ни**“.
Това се предполага, че са
последните думи на Васил
Петлешков, ръководителят
на революционния комитет
в Брацигово, човекът, който
поема цялата отговорност за
бунта и не издава нито един
от другите революционери в

селото. Думите на Петлеш-
ков са предадени от Атанас
Мишев, член на комитета в
Брацигово.

Всяка година по различен
начин отбелязваме годиш-
нината от избухването на
Априлското въстание.

На стр. 2

Френският учен
- специалист
по физика на
флуидите Жан-
Пиер Гарние
Малет

Неподозираните възможности в квантовото време

**Апокалипсисът и скритото
чудо на създанието в
него се завръщат, за да
актуализират по-доброто ни
бъдеще**

Физическият и енергийният аспект на нашето Аз сега
се събират в една точка и можем всеки ден да правим
скок, равен на един минал век

На стр. 4

Априлското въстание през погледа на неговите участници

ФОРУМ
РОДОЛЮБИЕ

От стр. 1

И сякаш колкото повече се отдалечаваме във времето от априлските събития, толкова повече споменът за тях избледнява, а въстанието и неговите участници се приемат като застинали образи. Изпускаме техните живи емоции и преживявания, подобна на последните мигове на Васил Петлешков. Затова в настоящия материал ще ви представим част от спомените на някои от участниците в Априлската епопея, за да разгледаме начина, по който възприемат онези съдбоносни за българския народ времена.

Безспорно един от символите на въстанието е думата „братство“. С подобна връзка се изгражда доверието между въстаниците, подчертава се вярата в една и съща цел и дори изтрива страха от смъртта. За Цвятко Каролев, революционер от Първи (Търновски) революционен окръг братството е не само духовно, но и кръвно. Малко преди бившият търговец да започне революционния си път, той води разговор с брат си Райко. В своите спомени Цвятко предава особено въздействащата реч на своя брат, която по прекрасен начин представя идеята за „свобода или смърт“:

„До този час, до тази минута, когато въоръжен, както та гледам, излизаш във прага на бащината ми къща, дотогава ще те имам за роден брат; щом излезеш от къщата и се върнеш не свободен или станеш подлец и предател, в такъв случай с клетва пред Бога ще казвам, че не си ми брат, и няма да те признавам за такъв. Свободата – каза ми – е сладко нещо, но догдето се спечели, трябва да имаш предвид – 1-во – смърт и да се не уплашиш от нея; 2-ро – наранявания и болезни, но да ги претърпяваш; 3-то – глад, жажда, без постилка; 4-то – хващението ти от неприятеля, изтезавание и други разни мъчения с цел да те принудят да изкажеш кои са ти другарите, кой ви е накарал да въстанете и прочие, и прочие, всичко това с кураж да претърпяваш и нищо да не казваш по това свято дело и само тогава само ти ще бъдеш духом свободен и неустрашим, и мене ще ми е драго, че съм имал такъв смел и решителен брат. Това – каза – са моите последни братски наставления и вярвам – каза – че с достойнство ще се наричаш въстаник за българската свобода.“

Паметна плоча на Никола Караджов, на лобното му място в местността Равна река, Стара планина

Впечатляващ е начинът, по който се предава въстаническият завет, личи и от думите на Никола Караджов, клисурски революционер при сбогуването с неговото семейство:

„Майко и жено, елате да ви прегърна. Днес е свят и най-голям ден за българския народ: видях как досега мирният народ дигна ръка да се бие против многовековния народен враг, видях как се проля вражеска кръв. Минутите са усил-

ни и колкото по-крепко и по-горещо ви прегърна, толкова по-скъп спомен ще отнесе от този свят. Пригответе се за големи изпитания: жребият е вече хвърлен. Ако злата съдба не ми позволи да изляза жив из великата борба, която се захваща, погрижете се да ме замести това малко дете. Кажете му, когато порасне, защо е умрял баща му. Не плачете – ако умра, не ще бъда само аз: делото е велико и иска много жертви.“

Караджов държи подобна реч и пред своите другари по оръжие:

„Е, братия, многожеланият и многоочакван ден настана. Това, което вчера бе игра и залъгалка, днес трябва да стане дело. Колеланията нямат място. Сърцата ни трябва да станат тъпи и нечувствителни. Трябва да изчезне от тях всякаква изнеженост. Нужни са коравина и жестокосърдие. Няма съчувствие към сълзите на горките ни съпруги, нито съжаление към нещастните ни деца, що простират слаби ръце към нас. Нека не ни трогват майчините горчиви въздишки, нито тяхното отчаяние да отнема мъжеството ни. Не съществува нещо, което да обичаме повече от отечеството. Отечеството ни зове да презрем всичко. То иска и живота ни и ние ще му го дадем. Познавам чувствата ви. Такива са и моите. Горчива е чашата, която ни предстои да пием, но връщане няма. И да се покаем глупаво, пак добро не ни очаква. Но не мислете, че ние ще сме първите жертви за свободата на България. Не са само нашите майки, които ще умрат след нас от скръб по нас. Не ще да са само нашите жени и нашите деца, които ще останат да се скитат голи, боси и гладни, гонени и мъчени всякога и всякъде от непреодолимото и трайно нещастие.“

И когато пишем за Априлското въстание, не може да подминем човека, оставил най-голяма следа върху събитията – Георги Бенковски. Влиянието и силата на неговия характер се усещат ясно и в най-тежките моменти. Това личи от речта, която Бенковски произнася във въстаническият лагер на връх Еледжик при вестта за наближаването на турската армия, за която в спомените си говори ръководителят на лагера Ангел Телийски:

„Ние ще постоянствуваме да сломим турския хомот и да се отървем от тяхното иго, които ни са угнетявали 500 години. Те трябва да знаят, че нашето оръжие е благословено. С оръжие в ръка ние достигнахме да развеем българското знаме (Свобода или смърт) и да забодем българската сабля в сърцето на нечествия султан. Кръвта на нашите прадеди е възкръснала в тоя час и вика глас за отмъщение. Не трябва да се жалим в боя, братя, защото ако и да умрем, отпосле в отечеството ни ще настанат нови юнаци и ще захванат мястото ни. Дързост, юнаци! Напред, не се бойте от поганските пълчища! Вашата смърт ще се запечати дълбоко в сърцето на праотците ни като си припомнюват за вас, те още толкова ще възневидят тирана.“

Но онова, което отличава Бенковски, е способ-

Стоил Финджеков и Атанас Узунов с един от черешовите топове, архивна снимка от 1878 г.

ността му да поема отговорност. За това свидетелства Стоил Финджеков, един от създателите на панагюрската артилерия, участник в сраженията при Панагюрище и Стрелча, който предава разговора на Бенковски с въстаниците в нощта, в която Панагюрище гори:

„Вижте, юнаци. Аз съм причина да гори града ви и да ни мъчат турците сега. Да оставя пушка, револвер настрана. Прощавам ви, убийте ме.“ Всички юнаци: „Не думайте това, войводо.“ Бенковски: „Но искам да помните, че след смъртта ми ще има за нас свобода. Сега гори Панагюрище – то гори на султана сърцето. И ако ме нарани турчин и падна, жив от вас, който ме види – проклет да е, ако не припне да ми отреже главата, а не турчин.“

Друг изтъкнат водач от Априлската епопея е поп Харитон Халачев, известен с участието си в отбраната на Дряновския манастир. Когато четите от Търновския окръг се събират в местността Мусина и го избират за техен водач, той държи реч, в която акцентира върху значимостта на делото, с което са се захванали. Речта е предадена от Петко Франгов, учител, свещеник и революционер:

„Юнаци! Много благодаря за избора, който ми правите. На вас е вече познато, че ние тука се събрахме да се заловим за онова велико дело, което е очаквала нашата злочастна България в продължение на пет века. Ние отиваме да се борим сега с нашия мъчител – тиранин, който ни е притеснявал 500 години. Борбата ще бъде неравна. Да се бие ние, няколко души, с турските многочислени войски, башибозуци и черкези, но ние ще изпълним своя дълг към отечеството си.“

Братя! Удари часът, който очаквахме толкова години. Сега ние отиваме с оръжие в ръка не да убиваме и да обираме мирните жители, а да търсим нашата свобода, която ни грабна така насилствено турското хищничество.“

Другари! Ние ще пролеем кръвта си за скъпата свобода на нашето поробено отечество България! Много жертви са паднали за тази свобода, нека умрем и ний! А ние, една шепа хора, ще можем ли да освободим поробена България?

Не, но ще посеем семе, което ще пусне дълбоки корени, и които последуват нашия пример – те ще жънат добра и плодородна жътва.“

Въстаническият ентузиазъм ясно се забелязва не само в ръководителите, но и в редовите бойци, онези, които историята често забравя.

И е редно да си спомним за тях!

През целия си живот винаги съм усещал непреходността на българския дух. Изпадам във възторг пред величествената красота на Родината ми и гениалността на българина, синтезирана в афоризма, наречен от света „мистерията на българския дух!“. Сега си обяснявам защо в обзримо минало и настояще моят народ преживява толкова чудовищни национални катастрофи и катаклизми! И всички мои красиви обяснения по планетата Ботев, че „светните у нас считат за луди“, бяха осветени от прожекторите на нов духовен зетръс - „АЗ-ЪТ на БЪЛГАРИТЕ“! И така, не се срамувай, сънароднико мой, че неизменно до теб са Светите братя Кирил и Методий и хилядите българи - орли пренесли те и съхранили през вековете!

Христо Танев:

“Всяка империя се разпада, щом ни обърне гръб”

От стр. 1

През 1997 г. Христо Танев заедно със специалисти и изследователи от обществото ЗИЕЗИКАНАЗ издава книгата „Азът на българите и националните символи“, където изтъква делото на Константин-Кирил Философ – успял да възроди и систематизира чрез глаголическото писмо древни познания за света, свързани с българската космогония, език и традиции.

„АЗ-ът на българите“, хвърля нова светлина върху първата българска азбука, която съдържа цялостния спектър на човешката реч със своите 28 вибрации. Нещо, което няма нито една друга писмена система.

Затова именно върху нейната автохтонна основа Константин Кирил-Философ създава глаголическия космически модел на астралния и земния свят. Затова и в основата на утвърдилата се в света европейска хералдика и семиотика стои Глаголическият ключ-модул. И в българското слово, в българските образи, танци, песни и календарни традиции е кодирана звуково-образната космогония на древните българи.

Христо Танев не се съмнява, че тези, които са ни натрапили чужда знакова символика с обратно значение и негативна сила, са го направили умишлено. Защото това е един от начините могъщата българска нация да се превърне в географски етнос.

И чрез разрушителната сила на обръканата хералдическа символика да ни се вмени друга съдба на обречени. Така по един „демократичен“ път без войни и барут ни се внушава национален нихилизъм и безродие.

Затова всичките ни стари символи на зависимостта и нямащи нищо общо със свободата, братството, равенството трябва да си отидат заедно с отминаващата червена ера на Рибите.

Много са и примерите от историята на човечеството, свидетелстващи за негативни процеси, траещи векове и дори хилядолетия, заради нарушена звуково-вибрационна езикова среда.

Такова е днешното космополитно общество, в което вавилонските смесвания създават напрежение, дисхармония, а така и болни нации, тъй като всяко езиково нарушение се наказва, а носталгията е болест вследствие на нарушена езикова вибрационно-интонационна среда.

Приобщаването ни към френско, руско, немско и английско говорещи народи е оскърбление към българската нация и най-вече към един от най-старите и най-богати езици в света – българският.

По тази причина ни застига и Съд-ба-та, съдът на бащите, праотците, заради неуважението ни към нашия свещен език. Затова и всеки, който приема чуждите закони за свои, се превръща в духовен роб, с нарушено вибрационно равновесие. Ето защо е необходим суров закон в защита на българския език, категоричен е Христо Танев.

Потресаващ пример за некомпетентност или груба провокация е наложената ни отвън и наивно приета от нас знакова символика, носеща почти всички негативни значения в хералдиката.

Още в зародиша на националното ни самоосъзнаване ни приготвят герб, който може да бъде всичко друго, но не и български. От утвърждаването на Третата българска държава (1878 г.) досега в поредицата от гербове няма нито един, в който да не са вплетени символи с обратна сила.

Няма нито един герб, в който със сигурност може да се твърди, че има български символи и елемен-

ти. Противоречията, заложили в гербовете ни от 1879 г. до 1947 г., както и сега, са огледален образ на междупартийните и междуличностните борби в политическия живот.

Именно с това ликвидиране на българската идентичност и ценностна система можем да си обясним струпалите се върху българина четири национални катастрофи и многото отнети български територии за по-малко от 80 години.

Много е жалко, продължава художникът, че сега нашето самоотрицание продължава да е доста упорито, а престараването ни да обслужваме чужди възделения да е все така пословично. Но явно ще трябва още повече да ожаднеем, докато в същото време ходим и газим по свещената си вода и земя, която засега е все още буренясала отвсякъде.

Но спасителният 1000-годишен мир, за който се говори в Свещеното писание, ще настъпи тогава, когато Черноморско-Балканският регион от „барутен погреб“ се превърне в Зона на мира, мъдростта и духовното разбирателство.

И съвсем е естествено и закономерно чрез българите и балканските народи, с тяхното етническо, религиозно и културно многообразие, светът да влезе в новото време, в новата култура на духовно пречистване и въздигане.

Както и новата духовна столица на света да бъде в онази обетована земя, в която слънцето Ра изгрява от морето, т.е. в свещените български земи, в които се е зародила първата следпотопна култура. Така е казано, и така ще бъде!

Но след като българите най-после се сетят, че действително „времето е в нас и ние сме във него“. И че не битието, а пробуденото ни съзнание може да промени съдбата ни. Но всеобщочовешкото ни спасение може да започне първо с Акта на покаянието и прошката, та нали и в Библията, и в Корана той е заложен като основен закон за човешко освобождение.

А при нас, българите, позитивна промяна ще настъпи в момента, в който престанем да обслужваме злото и да се самоотричаме взаимно.

Христо Танев твърди, че бъдещето ни е в единството в името на всеобщото ни духовно и материално стремление, в равнопоставеността между духа и материята. Тя е била заложена още в държавната подредба на Кубратовите българи.

Доказателството за това е преоткритият Болярски, т.е. първобългарски шах. Той не е с 64, а със 72 черно-бели полета. В него няма царица, а ясно изразени са двете равнопоставени йерархични системи на материалния и духовен свят за държавно устройство.

Този типично български модел на държавно управление трябва да се възроди, понеже всички досега прилагани модели на обществени отношения доказаха своята непригодност, въпреки прибавените към тях прилагателни като „свобода“ и „демокрация“, „четири власти“ и тем подобни.

Още в теософската същност на тангризма и орфизма е заложено равновесието и хармонията между духовните и земните дела. Най-впечатляващото в тях е това, че тези доктрини на обществените отношения отхвърлят робството под всякаква форма.

При нашите предци в името на общите цели изцяло е заложено единоначалието, изградено на базата на личното самоодказване и то в условията на реална демокрация. Отзвук от него е и появата на богомилството. Приложим ли отново този демократичен модел на единението, няма как и светът да не ни последва.

И това ще стане, казва Танев, предсказват го и

задълбочените анализи на всички пророчества, свързани с България, Балканите, Русия. Както и пророчеството за обособяването на Балканите в Зона на мира и изграждането на принципно нов урбанистичен световен административен център.

Неговото естествено място се оказа, че е на земята на днешна Тракия, т.е. там, където се е появила първата следпотопна култура не само на Евразия. Но можем да реализираме този проект, само ако успеем да събудим собственото си съзнание и да отприщим енергията за съзидание, за национално единство и духовно възраждане.

И ако осъзнаем, че нямаме никаква причина да се страхуваме от чужди имперски, верски и монополни, „присъствия“, понеже както в миналото, така и сега, всичките ни колонизатори все се отправят към т.нар. историческо бунище.

Днес, обаче, времето е в скъсени срокове и много по-мощно. Както е известно, никой от сегашните паразитни присъствия в България не е избегнал бумерангът от стореното зло в страната ни.

И ролята, и мястото на народите от Балканите в бъдещия хилядолетен мир в света не е художествена измислица, а многократно подчертавана реалност. Днес, т.нар. „западна демокрация“, няма никакъв шанс за оцеляване без страните от Източна Европа и най-вече без Русия.

В тази връзка Христо Танев смята, че от многото пророчества, касаещи България, три се открояват най-силно със своята значимост:

– „България е орисана страна, а народът ѝ е подготвян от хилядолетия да извърши своята отговорно-отредена мисия.“ /Петър Дънов/.

А българите са предопределени за духовни водачи на човечеството през следващите хилядолетия, свързани с ерата на Зеления, българския Водолей.

– „Русия ще се върне към Бога и ще намери пътя чрез белязан народ с превратна съдба, носещ истината, за да има живот на земята.“ /Фатима, 13 юли, 1917 г./.

– „Българите ще открият великото неизвестно, с което ще се промени пътят на тази цивилизация“ /Сай Баба, Индия, 1990 г./ Тъй като в недрата на българската земя са скрити изключително важни познания за човечеството, обясняващи откъде идва то и накъде отива.

Като прогностик, Христо Танев, смята, че нацията ни ще продължава да се самозалъгва още малко и ще се осъзнае, че я чака много отговорна и важна мисия, за която е подготвяна от хилядолетия. Ч

Защото идва българската ера на „Зеления Водолей“, през която ще шества първият глаголически знак на Константин Кирил-Философ (Аз-ът), в който е вложено равновесието между духа и материята.

И всички ще намерят своето място в АЗ-а, който е кръстът, центърът, единствено, в който човекът може да бъде съвършен и щастлив, а не да остане само в духовната или материалната сфера. Но за това ще трябва завинаги да се разделим със старозаветните деменции и противоборства отляво и дясно.

Лиана Фероли

Публикувано на 19.10.2013

Затова е така важно, когато няма бариери за енергията на информацията, да сеем спокойствие, за да не жънем бури

И ние, и времето сме раздвоени, се казва в Теорията за разгъването на времето на френския учен-специалист по физика на флуидите Жан-Пиер Гарние Малет, публикувана в "La Vanguardia", 2016 г. В нея той споделя, че я е доказал на ниво Вселена, Слънчева система и на ниво честици. Ние, казва Малет, сме комплекс от частици, които си имат двойници и те разширяват нашата личност. И това се гарантира от един универсален закон, според който съществуват две отделни времена в един и същ момент. Когато времето ни компресира, то ни притиска и раздвоява. Тогава енергийният ни двойник може да отговори на всеки един наш въпрос в неговото време, но и в момента на нашето питане. За неговата и нашата раздвоеност има и друга причина. Ако една частица се сблъска с непозната Вселена, то тя ще се върне обратно трансформирана и разбрала от какво е била привлечена към нея. А при раздвояването си, тя хем запазва паметта си, хем придобива и нов опит, нова памет. Това е другата причина за раздвояването.

Една двойна галактика пък създава усещане, че не се движи, защото и тя прави това движение на раздвояване на себе си във времето, но то е много по-забавено, в сравнение с нашето. В Слънчевата система времето тече малко по-бързо, докато бързо движещите се около ядрото частици създават ефект на твърдост, вместо на облак от частици. Но и то е от същия род, като в раздвоеното време. Затова на учените им е било трудно да намерят едно универсално време, валидно и за галактиките, и за частиците. Но пък точно това ни позволи да измерим реално скоростта на светлината, припомним физикът. Нейното уравнение паказа, че тя има мирис, избирателност. Доказа се, че нейната скорост е независима от скоростта на нейния наблюдател, както и от нейния източник, защото е скорост на раздвояването, чрез което много бързо се разнася информацията. Така Теорията доказва, че съществуват надсветлинни скорости. Няколко астрофизици доказаха, че скоростта на движение на информацията е безкрайна. Тя се редуцира и частиците получават информацията мигновено / т.н. *intrincacion* – усложняване, заплитане с другото наше Аз/. Така разгъването, раздвояването на всичко във времето става универсално. Свързва се началото с края. Това се доказва и с циклите на експлозиите на Слънцето.

Сега ние живеем в края на един цикъл на Разгъването на времето, съобщава Малет, започнал преди 25 920 г. Този цикъл има подобен на циклите на равновесията механизъм. И това за първи път се доказва с перфектно точни изчисления. Този цикъл е 24 840 години и се равнява на 100 обиколки на Плутон около Слънцето. Намираме се и в един преход, равен на 1/12 част от това време – 1080 г. Числото 24 доминира в този преход. След като слънчевата експлозия на 31.03. 1989 г. разтрои северното полукълбо на Земята, сега

Неподозираните възможности В Квантовото време

живеем в един преход от 90 години, вътре в междинните цикли от 24 840 г. и 1080 г. Затова нашата Слънчева система сега е много разстроена, модифицира се и от планетидите, които идват в нея. Но за това нищо не се говори в медиите. Само се казва, че индустрията води до глобално затопляне и промяна на климата. А, всъщност, никога досега слънчевите експлозии не са били толкова значими. Те модифицират и радиоактивността на планетата ни. Но вследствие на раздвоеното време и на идването на информационната енергия между раздвоените частици, се придобива едно ново съзнание. И тъй като енергията има маса, по уравнението на Айнщайн, то и информацията, като модифицирана енергия, има своя маса. Но понеже досега смятахме, че нашите мисли се транспортират чрез вълни, които нямат маса, ни бе много трудно да си обясним този процес.

Ние хората обменяме непрекъснато информация между безкрайно голямото и безкрайно малкото. Нашето време е с прекъсвания, а ние го възприемаме като непрекъснато. Информацията идва от забавеното време през времеве отвори чрез частици, за които не се изисква да имат маса. Затова и няма усещане за промяна. Но нашето оцеляване зависи точно от този инстинктивен и интуитивен обмен на информация, между различните типове време. Когато се раздвоим, ставаме и частицата, и наблюдателя. Отивайки в забързаното, създаваме бъдещето на забавеното си време. Ако този процес се засили повече, става обмен между три вида време, идват отговори, които никога не са задавани. Така се обяснява паметта, дошла от бъдещето. Т.е. сегашното време фабрикува бъдещото време и бъдещото време е синтетично. Оцеляването ни се дължи точно на трите типа вселенско време, на смесените частици от миналото, настоящето и бъдещето. Ние също сме смес от тези частици на трите времена, но не го усещаме, поради бързото

случване. И понеже не го усещаме като избор, го чувстваме като съдба. Но точно ние фабрикуваме нашата „съдба“. Нашият живот е живот на разгъването на времето. Древните цивилизации са го познавали, а древните азбуки са го демонстрирали. Но сега определяме това опростено като началото на края, като финал на времената, но то не е край на света, а на един стар цикъл от 25 000 г., наричан Година на Платон. И в неговия финал се откриват останалите разгъващи се времена. Откриват се създадените от нас потенциали. Всичко, което сме запазили. И ако те са опасни, могат да се спрат и да се измислят други. Всеки може да си избере потенциал и после да го актуализира. Но, вместо това, ние живеем в една въобразена от нас фабула. Всяко наше мислене създава потенциал на бъдеще, затова е важно да мислим добри неща за него. Има един постоянен потенциал, в която и да е точка, а ние правим контакт с него в някоя от тях. Винаги живеем това, което си въобразим. Т.е. можем да живеем по-добре, ако искаме, чрез един физически закон, който не се основава на никаква догма. Но тази истина не се осъществява само чрез наблюдение. Тялото ни е като всяка друга частица и то е едновременно и вълново, и корпускуларно. А енергийното ни тяло е двойник на физическото.

За жалост, още не сме разбрали какво е животът, а ние сме много повече от нашето малко човешко мислене, е категоричен Малет. Но разгънатото време ще ни помогне да го разберем. И това ще стане не чрез проселитизъм, на него не са му нужни привърженици. Няма да стане и чрез налагане, а чрез нашия личен опит. После създадените от нас нови и добри мисли ще се съединят и предадат на другите. Така, по естествен път, ще се роди желанието да познаем това, което идва, но агресивно търсещият го ще се свърже с потенциалите, създадени от агресивни хора. Това също е научен закон. И непознаването му вътрешно, а не защото не са ни го казали, води до много безполезни неща. Затова едни живеят добре, други зле, не че има добро и зло. Затова и ако практикуваната от нас техника го потвърди – ще има добри резултати. Пред-

стои ни, обаче, да разберем, че потенциалите са за всички и каквото мислим, това преживяваме един ден. Затова е нужно да сеем спокойствие, за да не жънем бури. Да превърнем този закон в начин на живот. И особено сега, в края на един цикъл, трябва да сме още внимателни, защото сега няма бариери за енергията на информацията. И получаваме всичката информация, създадена през целия изминал цикъл. Срещаме се и с една сила, с която не сме се срещали от хилядолетия. На нея се дължи и огромния скок в технологиите през последните 20 години. Затова сега всеки ден правим един скок, равняващ се на един минал век. А това няма нищо общо дали човекът е интелигентен и дали лесно открива скритата актуална информация. Някога това се е казвало на старогръцки Апо-калипсус – да откриеш скритото. И ние сега живеем в него. Нищо че с тази дума назовавахме един финал на времето, един край на света. Но най-важното и правилното е да живеем добре.

Според теорията на Малет, имаме два различни типа време, които съществуват едновременно. Една секунда в осъзнатото от нас време е равна на милиарди секунди в неосъзнатото време. Но направеното от нас в неосъзнатото може да премине като готов опит в съзнането от нас време. Защото разполагаме с един мигновен синтетичен анализ, който се реализира в друго време, но без да имаме спомен за него. Всеки момент представлява нещо, което имаме и идва от едно друго време, за което нямаме усещане. Неосъзнаемото квантово време създава един бъдещ потенциал, запазва се в него, след което се предава в реалното време и се реализира в него. Ние възприемаме времето като нещо непрекъснато, като нещо хомогенно. Но в образната диагностика на мозъка се вижда, че то се възприема като отделни картини, като поредица от отделни кадри. И между два момента винаги съществува едва доловим, незабележим миг. Както във филмите виждаме само 24 кадъра в секунда, а 25-ят не го виждаме, но го възприемаме подсъзнателно. В рекламата това се използва за успешно

въздействие върху нашето поведение, понеже подсъзнанието е достъпно за паметта ни.

В резултат на феномена - разгъване на времето - човекът живее едновременно в реалното време и в квантовото неосъзнаемо време, което има различни потенциални характеристики. То запазва и изпраща информацията от нашето бъдеще обратно в нашето реално време това, което ние осъзнаваме в момента. Между нашето „аз“ и другото ни „Аз“ от квантовото време става обмен на информация. Този обмен ни позволява да предвиждаме нещата в живота си чрез паметта, идеща от бъдещето ни. Във физиката това е наречено *hiperincursión* / свръх нашествие/ и е много добре установено понятие.

Ние също сме раздвоени, както частиците. Щом имаме две разгънати частици, тогава и двете имат една и съща информация в един и същ миг, понеже енергийният обмен между тях използва скорости по-големи от скоростта на светлината. Принципът на близнаците на Paul Langevin показва през 20-те години на 20-ти век, че ако един от двама братя-близнаци пътува със скоростта на светлината, той ще старее по-бавно от своя брат-близък, който е на Земята, защото за близнака-астронавт времето ще тече по-бавно, движейки се с бърза скорост. На Langevin отначало не са му вярвали. Но след 50 години, през 1970 г., благодарение на атомните часовници, е установено, че той е бил прав. Така че един миг в неосъзнаемото време се равнява на много мигове в реалното време. Ако можем да пътуваме със скоростта на светлината, тогава една микро-секунда за нас ще бъде равна на един земен ден. И когато се върнем, няма да знаем дали сме заминавали изобщо, тъй като сме пътували само една микросекунда.

Има и друго понятие, обяснява Малет, известно във физиката - дуалността на материята. Т.е. частицата е, както физическо тяло, така и вълнова енергия. Ние сме едновременно както тяло, така и енергия. Способни сме да намираме информация със скоростта на разпространение на тази енергия. Съществува един вид парадокс. По

на квантовите компютри е огромен, като международна група учени показа, че той може да не е само теория. Те са успели да върнат времето назад именно чрез помощта на квантов компютър, съобщава онлайн изданието Futurism.

Учените са публикували проучването си в журнала Scientific Reports към сп. Nature, в което описват търсенето на първоизточника на т.нар. „стрела на времето“. Тя символизира прогреса на времето и невъзможността движението ѝ да бъде обърнато.

С помощта на квантов компютър обаче тази теория може да се окаже обречена. Учените, сред които има представители на САЩ, Русия и Швейцария, са използвали квантов компютър на IBM, за да обърнат движението на времето, макар и за много кратко.

Учените разработили алгоритъм за компютъра, който симулира разпръскването на електрон в множество посоки. Целта - частицата да бъде събрана отново. Това изглежда невъзможно, все едно счупването на чаша да бъде върнато.

На пръв поглед видео, пуснато на обратно, или обикновена компютърна операция за връщане на промените биха имали такъв ефект. Но не е така. Квантовите компютри подобно на човешкия мозък работят по

Учени върнаха времето назад чрез квантов компютър

Обръщането на времето показва огромния потенциал пред квантовите технологии

съвсем различен начин. Те не обработват информацията последователно, а едновременно. Ако гледате как се счупва чаша, бихте ли могли да върнете процеса мислено, слагайки всяко парченце обратно на мястото му, както би направил видеозапис, пуснат на обратно? Невъзможно е, тъй като мозъкът ви ще трябва да обработи огромна по обем информация. По същия начин се случват и нещата в реалността – едновременно. Ето защо връщането на времето назад е невъзможно.

В квантовия свят обаче невъзможното често се оказва възможно. След буквално хиляди опити, учените най-сетне постигнаха целта си. Алгоритъмът симулирал

разпръскването на електрон чрез помощта на един кубит (най-малката единица за данни в квантовия компютър), който влиза в ролята на частицата. Тя е регистрирана в две състояния - цяла и разпръсната.

След това алгоритъмът обръща процеса в обратна посока, като частицата се връща в първоначалното си състояние - цяла. Това е връщане на времето само за част от секундата назад, но досега не е било възможно.

„Направихме това, което се смяташе за невъзможно“, коментира пред ScienceDaily Валери Винокур, който е един от ръководителите на екипа.

„Успяхме изкуствено да

създадем състояние, което е в директна опозиция на термодинамичната стрела на времето“, коментира Гордей Лесовик, съавтор на проучването, в официално изявление на сайта на Московския институт по физика и технологии.

Учените са провели поредица повторни тестове, за да се убедят в постижението си. В крайна сметка алгоритъмът постига същия успешен резултат в 85% от случаите, когато се използва квантов компютър с два кубита.

При използването на три кубита системата става доста по-хаотична. Тогава успеваемостта пада до 49%. Според учените, основната причина за това е, че кванто-

вите компютри все още са в твърде ранна фаза на своята разработка и имат доста недостатъци. Те очакват, че с напредъка на технологиите и усъвършенстването на квантовите компютри, системите ще стават все по-прецизни и броят на грешките ще намалява.

И макар всичко това да звучи като първи стъпки към създаване на машина на времето, не е точно така. Подобно постижение все още остава в сферата на фантастиката. „Може би е възможно с достатъчно финансиране“, шегува се Винокур.

Вместо това обаче екипът смята, че пътуването назад във времето за кратки периоди може да е от полза за развитието на самите квантови компютри. Когато технологията се усъвършенства, квантовите компютри може да я използват, за да се връщат назад в изчисленията си, да откриват грешките и да ги премахват. Това ще им позволи да работят още по-ефективно.

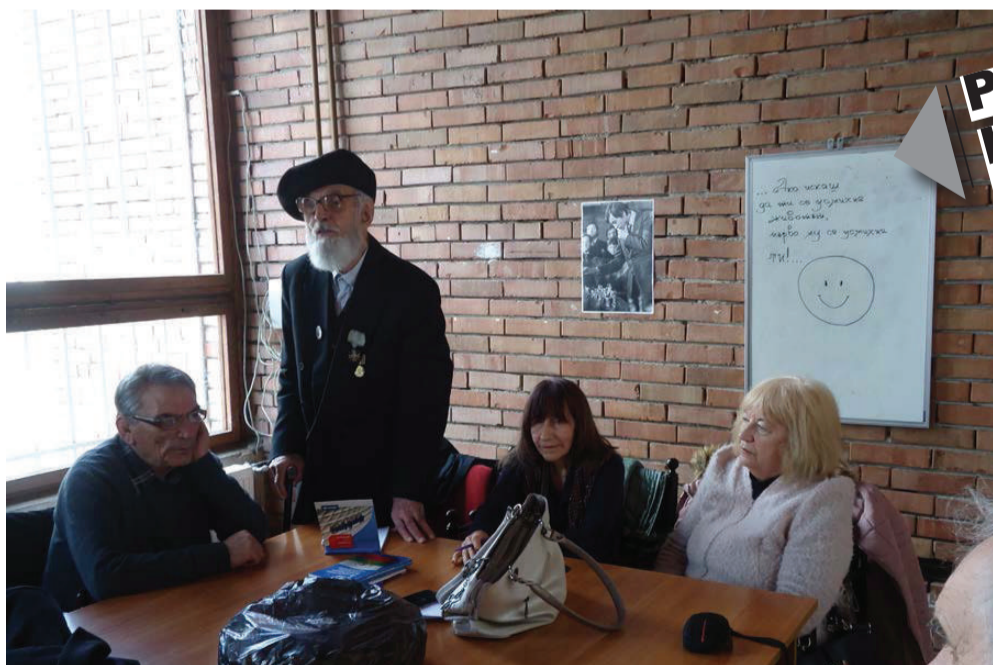
„В момента е много трудно да си представим всички възможности и ползи. Оптимист съм и вярвам, че те ще са много“, коментира Винокур.

netinfo.bg

Една вълнуваща среща!

В навечерието на трети март гост на Сдружение „Човещина“ беше ветеранът от втората световна война подполковник от запаса Борис Гърнев. Въпреки преклонната си възраст 97 години той е запазил бистър своя ум, бодър дух, енергия и оптимизъм. Неговият разказ за детските му години, участието му във Втората световна война и жизнения път през две столетия беше изслушан с внимание и затаен дъх от всички присъстващи. Вълнуващите думи на госта събудиха спомени в двама от слушателите, поетесата от Велико Търново Павлина Владева и горнооряховския поет Радомир Шопов и те разказаха за свои близки ветерани от войните. За Борис Гърнев патриотизмът на един народ включва и създаването на семейство и отглеждане на многобройна челяд. Той има четири деца, осем внуци, четиринадесет правнуци и четири праправнуци. В своето слово гостът подчерта, че въпреки многото промени в политическия живот на страната, в продължение на 75 години е запазен мирът в родината ни. Борис Гърнев е автор на книгите „Илинденката“, „Родови корени“, и „Двеста години Гърневият род“. Той участва в издаването на бюлетина на Областния съвет на ветераните от войните на България град Пловдив. Също така пише материали за вестниците „Трета възраст“, „Българско войнство“ и „Квантов Преход“. В заключение на своето изказване Борис Гърнев цитира мисълта на Яне Сандански, която е и негово верую: „Бъдещето е поле за мирно културно съревнование между народите“.

Катя Кряжева

**РЕДОВЕ
НА
ЧИТАТЕЛЯ**

Среща с госта от Пловдив - ветерана от Втората световна война подполковник от запаса Борис Гърнев, беше осъществена със съдействието на дамите от Лайнс клуб "Велико Търново-Царевец"

www.kvantov-prehod.org

Проектант на символа на вестника художник-хералдик Христо Танев

Основател: акад. Атанас Панчев

Главен редактор
Петър Петров

Редакционен колектив:
Желяз Христов
Лияна Фероли

Автор на главата на вестника: Галина Фероли

Адрес на редакцията:
1172 София
жк „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62
Тел.: 0893/ 83 84 97;
0887/08 19 59

e-mail: kvantov_prehod@dir.bg
ISSN 1312-7063

Издателска къща
„Новата цивилизация“ ЕООД,
София

Първа Инвестиционна Банка
АД, гр. София
IBAN:
BG13FINV91501016554266
BIC KOD: FINVBGSF

Отдел Разпространение
и абонамент: 0888 69 33 59
Атанас Ралчев Панчев
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

Ранните исторически сведения за остров Кипър се отнасят към династията на Птолемеите от Египет около 285 г. преди н.е., които се заселили край Фамагуста и останки от римските им селища все още съществуват.

Византийският период на острова /324-1191 г./ бележи развитието на Фамагуста като отбранителна крепост и риболовно пристанище. От този период е оцеляла малката франко-византийска църква „Свети Симеон“.

Латинското господство на остров Кипър започва с пристигането на Ричард Първи Лъвското сърце през 1191-1192 г., който след няколко седмични битки във византийската провинция, придвижвайки се на други места, я продава. Островът е продаден на Гай де Лусиня, бивш крал на Йерусалим. Латинските католици се установяват около гръцката православна църква, която развива дейност в Никозия, Пафос, Лимасол и Фамагуста. Започва важният укрепителен период на крепостта, заради морски нападения от мюсюлмани. През 1300 г. на острова пристига Хенри Първи и завладява крепостта, центъра на града и замъка. Започва строежа на новата латинска катедрала в готически стил „Свети Никола“, манастири, несторианска църква, църквата „Свети Георги“ и други сгради.

Генуезката окупация на Кипър започва през 1373 г., продължава до 1464 г. и е наречена „Златен век“, защото Фамагуста се развива и бележи невидан просперитет като търговски център. „Това е най-богатият от всички градове, а неговите граждани са най-богатите хора.“ /Ludolf von Sudheim, De Terra Sancta, 1336 /.

Венецианците завладяват Фамагуста /1489-1571 г./ и Кипър става венецианска провинция.

ОСТРОВЪТ НА АФРОДИТА

В центъра на Фамагуста е построен венециански град с кралския дворец на Джеймс и Катерина Корнаро, църкви и градски стени. Венецианският период е от най-съществено значение за генералния просперитет на острова.

Фамагуста играе важна роля в историята на острова като отбранителна крепост и легендарен град, преживял много битки. През 1571 г. османските завоеватели превземат острова и периодът до 1878 г. се характеризира с множество репресии.

Историята на модерен Кипър започва през 1878 г., когато османците дават острова под британски контрол като резултат от дипломатическа размяна. Островът е официално анексиран през 1914 г. и става Британска колония през 1925 г. до 1960 г.

Фамагуста е невероятен град, магичен и вълнуващ, музей под открито небе, пълен с история. Старият град респектира с повече от 30 църкви и катедрали, венецианският град, замъкът на Отело, цитадели, укрепления, крепостни стени, бани, бастиони, морски порти, фонтани, прекрасна природа със зелени дървета и морски гледки.

Пафос е другият град на острова, който всекидневно се посещава от много туристи. В археологическия парк са запазени многобройни руини от римския период, а през 1-ви в. от н.е. тук е проповядвал божие слово апостол Павел. Градът е част от списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО. Забележителни в Пафос са средновековният форт, археологическият парк, баните, скалата на Афродита, заливът на коралите, метохът на манастира Кикос, базиликите Свети Георги, византийският музей и древнигръцките гробници от 300 г. пр.Хр., когато древните гърци управлявали Кипър и този град е бил тяхната столица.

Древен Курион е град-държава основан от жители на полуостров Пелопонес и наименованието му се свързва с основателя Куреус – син на митичния цар Кинир, след което градът се намира под микенска колонизация, а с присъединяването на града и острова към владенията на Александър Велики са били въведени много нови демократични граждански закони и местно самоуправление. Древните строителни останки свидетелстват за невидан културен разцвет. На хълма в древен Курион се намират амфитеатър, агора, площад, градските стени, римски нимфеум, домове на гладиатори, храм на Ахил, храм на земетресението, епископска базилика и други сгради от елинистичната, римската и раннохристиянската епохи, както и прекрасни мозайки.

Ларнака е другият по-голям град на острова. Замъкът в Ларнака е построен от кипърския крал Яков Първи /1382-1398 г./ за защита на градските порти, след което в него се настанили генуезците, а след тях и турците. В западните помещения може да се видят архитектурни остатъци от първоначалния вид на замъка, стълбата с кулите и отбранителните стени. В музея към замъка са експонирани керамика, украшения, стъклена посуда, лампи, камен-

ни щампи за хляб, мраморни надписи, фотографии, огнестрелни оръжия, шлемове и др. През летните месеци в двора на замъка се правят концерти.

Църквата „Свети Лазар“ е в центъра на Ларнака и в нея се намират мощите на светеца. Другарят на Исус – Лазар е пребивавал в Кипър и е живял до смъртта си в Ларнака като е бил първият епископ Китийски тук. Пребиваването на Свети Лазар в Кипър дава отражение на местните традиции, главно свидетелство за което се явява великолепният византийски храм с мощите на светеца, където идват на поклонение ежедневно стотици християни.

Мариана Праматарова

застраховки
осигуряване
финансови
консултации

ВАШАТА СИГУРНОСТ Е НАШЕ ЗАДЪЛЖЕНИЕ!

www.vdi-broker.com

- имуществени застраховки
- застраховки „Живот“
- застраховки финансови рискове
- лични застраховки
- селскостопански застраховки
- автомобилни застраховки
- застраховки на отговорности
- финансови консултации

НОВО ОТ OMNITEX EOOD

МОБИЛНИ, СПЕЦИАЛИЗИРАНИ УСЛУГИ:

ВАДЕНЕ/ЕКСТРАКЦИЯ НА:

- ПОДГРЕВНИ СВЕЩИ

- ЗАПАЛИТЕЛНИ СВЕЩИ

- ДЮЗИ

- ШПИЛКИ И БОЛТОВЕ

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ РЕЗБИ НА:

- СВЕЩИ

- ОБТЕГАТЕЛНИ РОЛКИ

- СИЛОВО ЗАКРЕПВАНЕ

- КАРТЕР

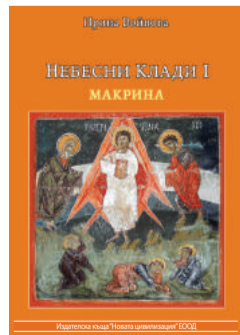
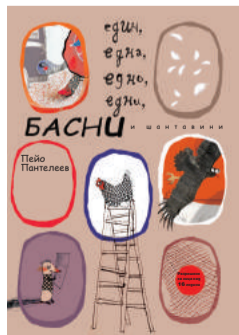
ЕКСПЕРТНИ КОНСУЛТАЦИИ GSM: 0876 577 576
e-mail: omniteh@gmail.com

АВТОМИВКА

0886/44-33-44
0899/655-77-55

ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници „Хеликон“, „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжици“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болид“ и „Искър“. Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин: www.kvantov-prehod.org и да бъдат доставени с куриер на посочен от вас адрес.